Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 75. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 23-го КВІТНЯ 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 23, 1982 No. 75. VOL. LXXXIX.

ПОЧАЛАСЯ РЕЄСТРАЦІЯ НА ПЛАСТОВУ ЗУСТРІЧ

Ню Йорк, Н.Й. (ЮМПЗ). — Вже почалася реєстрація на Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч, яка відзначить 70-ліття Пласту і відбудеться на пластовій оселі „Вовча Тропа" в днях 14-22 серпня ц.р., і триватиме до 15-го травня.

Найбільш наполегливо йде праця у підготовці цікавої програми для юнацтва (вік 11-18). Програма побудована так, щоб дати пластовому юнацтву змогу на практичне пластування та запізнатися з пластунами-друзями з усіх сторін світу.

В найновішому обіжникові ЮМПЗ написано так: „А тому, що пластунів вабить далекий горизонт, широкий простір і вони хочуть зазнати цікавих пригод і переживань", — Організаційна комісія ЮМПЗ заплянувала для юнацтва цікаві мандрівки в терен.

Молодше юнацтво піде на дводенні прогулянки в стейті Коннектікат, де один день таборуватиме на знаному „Аппалейшен Трейл", а на другий день проведе на „Ґусґрін" озері, де буде мати нагоду плавати і брати участь в морському пластуванні.

Старше юнацтво піде на мандрівки в гори Адірондакс, на північ від „Вовчої Тропи". Ці гори — одні з найстарших у світі. Колись верхи цих гір сягли понад 20,000 стіп. Вітри, дощі, льодовики змінили все і сьогодні тут понад 40 верхів височиною понад 4,000 стіп, а два понад 5,000. Рівнож є біля 2,000 озер.

Пластуни скоби і вірлиці мандруватимуть в околиці гори Марсі. Це найславніша гора в Адірондакс і найвищий пункт (5,344 стіп) в стейті Ню Йорк. Біля Марсі мандрівники можуть пити воду із потічка, який є початком могутньої ріки Гадсон.

Щодо інших аспектів програми юнацтва: теренові змаги будуть базовані на практичному пластуванні. Тереновий змаг для юнаків буде включати тематику із боротьби Української Повстанської Армії; всі спортові змагання відбудуться гуртками — гінці на 400 і 800 ярдів, марші на 2 милі, плавацькі штафети на 200 ярдів і у відбиванці; пластові вмілості — це включає змаги у піонірці, сигналізації, куховарстві тощо. Будуть курінні вогники, ватри, на які, наприклад, юнаки запросять юначок, та „Велика Ватра", яка відбудеться вечером 21-го серпня. В суботу, 21-го серпня також відбудеться о год. 1-ій по полудні — покази таборів новацтва; о год. 2-ій по полудні — показ пластових вмілостей в таборі юнаків; о год. 3:30 по полудні — мистецький виступ „Свята Купала".

Організаційна Комісія під головством пл. сен. Андрія Ластовецького відбула свої семі сходини в неділю, 4-го квітня. На них обговорено ряд важних речей щодо підготовки і вибрано пісню Зустрічі — „Скоб, готуйсь, гей,пластуне" - праця пл. юнака Андрія Ганкевича з Йонкерсу, одна із шістьох, що надійшли до комісії.

Рівнож на сходинах затверджено слідуючих осіб на постах: ст.пл. Наталка Лончина - писар Зустрічі, ст.пл. Христя Панчук - комендантка табору старшого пластунства, пл.сен Теодозій Крупка - комендант табору пластунів сеніорів, Петро Бокало - комендант табору Пластприяту і батьків, Марта Данилюк - голова підкомісії для придбання фондів.

Ця остання підкомісія вже заплянувала ряд акцій, між якими є заклик до приятелів української молоді допомогти, та проголошено місяць травень як місяць пластового „Ходотону".

На сходинах було присут

(Закінгення на стор. 3)

Симпозіюм в Ню Гейвені заторкнув українське питання

Ню Гейвен, Конн. — В середу, 14-го квітня ц.р., в конференційній залі Стейтового коледжу південного Коннектикат на форумі політичних наук, в Ню Гейвені, відбувся панель на тему „Політика і економія Східнього Блоку", в якому взяло участь понад 50 студентів.

В програмі виступили чотири спеціялісти, які доповідали на різні теми, що відносилися до головного предмету панелю, а саме проф. Джан М. Карфора (Лондонська школа економії і політичних наук) говорив загально про „Совєтську політику"; професор-емерит Нюйоркського університету, Елсворт Реймонд, говорив про „Совєтські економічні проблеми"; д-р Володимир Душник (редактор „Українського Квартальника") доповідав на тему „Сучасне положення в Україні" і проф. Пол Дж. Бест (департамент політичних наук при Стейтовому коледжі) говорив про „Польщу по грудні 1981 року". Цей останній був теж модератором панелю і проводив дискусією.

Проф. Карфора дав загальний огляд совєтської внутрішньої політики, затримуючись довше над проблемами совєтського економічного життя та проблемами совєтського провідництва у зв'язку з хворобою Леоніда Брежнєва.

Проф. Реймонд, що подібно як проф. Карфора, перебував деякий час в Совєтському Союзі, інформував про економічне життя в СССР. Його висновки були наскрізь неґативні, бо він ствердив безрадність совєтського уряду в налагодженні економічного життя, яке роками кливає з уваги на брак добірної економічної адміністрації та високі військові бюджети зі шкодою для продукції товарів щоденного вжитку.

Перед виступом д-ра Душника проф. Бест сказав, що одною з найбільших слабостей СССР є неросійські народи, які становлять більш як половину населення Совєтського Союзу і серед яких Україна є найважливішою з уваги на її велике населення, економічні багатства та її геополітичне положення.

Д-р Душник говорив про сучасне положення в Україні, наголошуючи такі проблеми як русифікація, нищення українських культурних пам'яток, переслідування і шикани проти українських правозахисників та намагання Москви знищити політичні, культурні і релігійні стремління українського народу. Він також критикував деяких американських журналістів і науковців за їх вперте вживання термінів „Росія" і „російський" у відношенні до СССР.

Вкінці проф. Бест говорив про положення в Польщі під мілітарним правлінням, стверджуючи, що Москва здушила спілку „Солідарність" польськими руками. На думку доповідача, польська компартія тепер буде значно обмежена у своїх діях і що Москва напевно скасує контакти поляків із закордону зі своїми земляками в Польщі.

Всі панелісти були однозгідні в тому, що совєтський марксизм провалився як політична ідеологія та економічна система.

Участь українськоро прелеґента в цьому симпозіюмі була запропонована й узгіднена з д-ром Михайлом Снігуровичем, головою місцевого Відділу УККА, який є також в комітеті етнічних дорадників цього університету.

КАНЦЛЕР ШМІДТ ФОРМУЛЮЄ ПОЛІТИКУ СВОГО УРЯДУ

Мюнхен, Західня Німеччина. — Конгрес Соціялдемократичної партії Західньої Німеччини, який відбувається в Мюнхені, Баварія, став форумом для канцлера Гельмута Шмідта у виголошенні засадничої політичної програми. У внутрішній політиці канцлер Шмідт обстоює конечність новими методами поборювати два головні недоліки сучасної господарки західніх промислових країн, яким є безробіття та інфляція, а в зовнішній політиці Шмідт наголосив потребу протиставитися до крайніх меж розбудованій мілітарній машині СССР.

Господарський застій в економіках західніх промислових країн, змушує, на думку канцлера Шмідта, державні уряди застосовувати цілий ряд нових заходів, щоб переломити його. Самі приватні підприємці не в силі цього зробити з огляду на скомплікованість сучасного господарського життя й тому держава мусить інтервеніювати відповідними законами з одного боку, а з другого практичною інтервенцією та ініціятивою в різних промислових ділянках. Господарський неоконсерватизм, на думку канцлера Шмідта, не оправдав себе й не дав сподіваних вислідів. Тим своїм твердженням Шмідт висловився критично в справі консервативної господарської політики сучасних урядів ЗСА і Великої Британії, яка вимагає великих жертв з боку суспільства, а на думку канцлера, не дала й не дасть вислідів, які їх оправдували б.

Програма зовнішньої й оборонної політики канцлера Шмідта повністю відкидає й протиставиться проклямованій деякими колами західньонімецьких соціялдемократів невтральности та їхнім вимогам фактично визнати мілітарні переваги СССР і таким чином уникнути наступу з його боку. „Безборонність і слабість не стримує агресора, а навпаки заохочує його до нападу" — сказав Шмідт. Історія сповнена переконливими доказами того. Гітлер, як сказав канцлер Шмідт, ніколи не важився б розпочати Другу світову війну, коли б держави Західньої Европи були міцні й готові його наступ відбити. Так само сказав він, Совєтський Союз не напав би на Афганістан, коли б знав, що зустріне там сильний і рішучий спротив. Отже тому треба на совєтські атомові ракети виставити свої, бо це єдина оборона.

Захищаючи те свої становище, Шмідт натякнув, що коли б партійний конгрес схвалив щось іншого, то він канцлер Шмідт поступатиме згідно зі своїм сумлінням і добром Німеччини та обов'язками канцлера, а не здійснюватиме ухвал своєї партії. Канцлер засудив і категорично відкинув совєтський проєкт „заморозити" сучасний стан зброєнь, а тим самим совєтські переваги, бо це тільки було б водою на млин совєтським агресивним замірам в Европі та в світі. „Як можна навіть думати про замороження, тобто акцептування неймовірної совєтської армади, націленої проти нас", — сказав Шмідт.

Він також рішуче відкинув пропозиції деяких лівих соціялістів і їхніх союзників серед скрайніх лібералів, які пропонують невтральність і однакове трактування ЗСА і СССР. Він сказав: „Німецької політики не можна тепер і ніколи не можна буде вести на базі рівного трактування Вашінґтону і Москви. Ми стоїмо по цьому боці, по боці вільних і рівних народів".

Ґотбзадег заломився і признався до вини

Теґран, Іран. — Арештований, як підозрілий у підготові замаху на життя аятолли Хомейні та державного перевороту, колишній міністер закордонних справ Ірану і один з найближчих співробітників цього ж аятолли, Садег Ґотбзадег, признався до вини й видав своїх спільників та джерело, відки він отримав гроші на закуп мешкального будинку, з якого мав бути виконаний замах на життя Хомейні.

Перші вістки про арешт Ґотбзадега й роблені йому поліцією та судовими чинниками закиди прийняли міжнародні засоби масової інформації, як неймовірні, а навіть як провокацію ісламських фанатиків, які вже нераз виявили себе майстрами у фальшуванні таких закидів під адресою своїх противників. Одначе тепер іранські офіційні чинники подали точніші дані про зізнання Ґотбзадега, які в загальному потвердили еміґраційні кола іранців та члени родини одного з головних співвинних. А тим співвинним є інший аятолла та ровесник Хомейні, 82-річний Казем Шаріятмадарі, керівник головної релігійної школи в місці сталого перебування аятолли Хомейні — Квомі. Після того, як влада подала ту вістку до публічного відома, а аятолла Хомейні позбавив свого однокашника священичого сану та всіх релігійних функцій, товпа напала на будинок, в якому жив аятолла Шаріятмадарі та на його школу й сплюндрувала їх. „Великодушна" ісламська влада дозволила йому зателефонувати до його сина Гассана Шаріятмадарі, який живе еміґрантом у Гамбурзі, Західня Німеччина, й поінформувати його про те що скоїлося. Шаріятмадарі також потвердив пороблені поліцією й прокуратурою закиди, але додав, що він перебуває на вільній стопі та знаходиться в майже смертельному стані, бо спливає кров'ю у зв'язку з недугою простати.

Ґотбзадег признався, що отримав від аятолли потрібні гроші, щоб купити дім, віддалений 100 метрів від кватири аятолли Хомейні, з якого легко можна було обстріляти будинок і подвіря та городи будинку Хомейні. Свої зізнання закінчив Ґотбзадег покаянням: „Я стою в соромі перед нацією. Звільніть мене, або вбийте".

Ґотбзадег подав прізвища двох мулл, через яких аятолла Шаріятмадарі передав йому гроші. Обидва мулли, Фахреддін Геязі і Гоятоліслям Мешкіні, призналися, що передали Ґотбзадегові від Шаріятмадарі біля 250,000 долярів на закуп того дому. Одначе син аятолли Шаріятмадарі, Гассан мабуть на підставі інформації батька, подав, що тих грошей було значно менше. У відповідь на позбавлення священичого сану аятолли Шаріятмадарі міста й села Азербайджану, де замешкують релігійні прихильники аятолли Шаріятмадарі проголосили генеральний страйк, позамикали крамниці тощо.

РАДА БЕЗПЕКИ розглядала справу вбивства ізраїльським вояком двох богомольців у „святині на скелі" в Єрусалимі та поранення багатьох інших. Араби, Совєтський Союз та їхні союзники вимагали засудити уряд Ізраїля, як винного у цьому. Представник ЗСА спротивися тому, мотивуючи, що за вчинок однієї особи, яка ще й до того може виявитися божевільною, не можна судити народу й держави. І тому ЗСА наложило вето проти пропонованого засуду Ізраїля.

ПОЛЯКИ ВСЕ ЩЕ ВТІКАЮТЬ НА ЗАХІД

Варшава, Польща. — Варшавська газета „Експрес Вєчорни", займаючи становище до „антипольської кампанії", веденої нібито „західніми ворожими колами" імформує при тому, що численні західні країни підмовляють польських громадян залишитися на Заході і не повертатися до своєї батьківщини. Ця пропаґандивна кампанія, на думку згаданої газети, широко ведеться також серед польських моряків у західніх портах. Досі, згідно з даними газети, на Заході залишилося 270 моряків, включно з двома капітанами кораблів, які попросили політичного азилю на Заході.

Агентство Юнайтед Пресс Інтернешенел інформує, що в Польщі поширюється тепер широко підпільна брошура і ціла маса летючок, у яких підпільна група опрокидує урядові закиди висунені проти вільної профспілки „Солідарність" і польських патріотів взагалі. В одній з летючок говориться що 13-го квітня ц.р., у багатьох місцевостях Польщі відбувся короткотривалий, але зате скоординований страйк польського робітництва, який мав на меті відзначити чотиримісячне тривання воєнного стану в Польщі і висловити незадоволення польського народу триваючим таном репресій. Згадане агентство від себе заявляє, що воно не могло знайти підтвердження заподаної в летючці інформації.

Чимало клопоту поліція має з пересувною підпільною радіостанцією „Солідарности", яка надає свої передачі майже кожного кінця тижня, розпочинаючи їх мелодіями пісень, що їх співали польські підпільники з протинімецького резистансу під час Другої світової війни.

Політичні спостерігачі при тому стверджують, що не тільки в Польщі, але також на Заході дуже скріплюється рух в обороні політичних в'язнів і тих осіб, які формально не були обвинувачені, але їх уряд Войцєха Ярузельского тримає в окремих ізоляційних таборах.

Група европейців демонструвала на Червоній площі

Москва. — В Москві, на Червоній площі в понеділок, 19-го квітня, група молодих европейців розгорнула прапор з написом у російській мові „Хліб, життя, роззброєння". В часі акції розгортання на них накинулася велика кількість КҐБ-істів, які були на місці, або хтось їм доніс про заплановану акцію. Всіх сім демонструючих европейців арештовано, а слідуючого дня після їхнього звільнення їм сказано виїхати з Москви.

В групі демонстрантів були два французи, два італійці, два еспанці та один бельгієць. Чи вони належали до якоїсь свободолюбної організації европейської молоді, а чи створили свою групу спеціяльно для виконання цього завдання, дотепер ще невідомо. Речник тієї групи, Анні Брокемон, француженка, телефонічно повідомила закордонних репортерів у Москві, що п'ять демонстрантів належали до Радикальної партії, яка нібито існує в Римі та пропаґує припинення зброєнь і передання заощаджених таким способом засобів на господарську розбудову третього світу. Вона також подала, що два еспанці належать до ближче неокресленої противоєнної формації. Як всі сім демонстрантів зійшлися, як вони спільно таку акцію уплянували, Брокемон не сказала. Вона тільки подала, що вони всі прибули з групою бельгійських туристів.

Швидка акція КҐБ проти демонстрантів є в разючому контрасті до демонстрацій на тій же Червоній площі, що їх останньо роблять просовєтські групи европейців. Ті другі групи КҐБ захищає, дає їм всі можливості висловитися, мовляв, „европейці висловлюються проти мілітаристської політики ЗСА".

Цікава є поведінка московської публіки в таких випадках. Московська публіка добре знає, що велика частина демонстрацій є підтримувана владою і КҐБ, ними інспірована, а навіть є прямою провокацією. І тому москвичі з недовір'ям ставляться до таких виступів і радше бокують від них. Зате вони радо заховують летючки й інші матеріяли, які поширюють демонстранти, зокрема ті, що їх розганяє міліція і КҐБ.

У світі

НА КОРДОНІ між Південною і Північною Кореєю вибух довгогодинний збройний зудар. Північнокорейська кордонна сторожа розпочала вогонь на південнокорейські граничні пункти, на що їм відповіли південнокорейські вояки. Дуже скоро в зудар включилися кулемети й гранатомети та інша машинова зброя. Північні корейці заблькували вогнем великий відтинок демаркаційної полоси. Щойно в тракті перестрілки виявилося, що південнокорейські відділи намагалися заблькувати дорогу групі власних вояків, які намагалися перейти кордон до Південної Кореї. Чи і скільки північнокорейських вояків загинуло в тій акції, невідомо, так само невідоме число ранених. Командування південнокорейських відділів зложило протест у мішаній кордонній комісії, а так само зробили представники ОН, які засідають у тій комісії.

АРАБСЬКИЙ ТЕРОРИСТ, Зіяд Абу Еян, стануь перед ізраїльським судом за підкладення бомби в біблійному місті Тиберіяс. Наслідком вибуху тієї бомби згинуло два хлопці, а 36 осіб поранено. Замах стався у травні 1979 року і його виконавцеві вдалося втекти. Одначе, вже після двох місяців американська поліція виявила його й арештувала в його рідної сестри в Чікаґо, куди він прибув нелеґально. Після його арешту на вимогу ізраїльського уряду почалося депортаційне слідство, а відтак розправа. Американський суд визнав його винним й вирішив депортувати до Ізраїля. Адвокати Абу Еяна перевели завзяту кампанію оборони підсудного, мотивуючи свою акцію двома вагомими в ЗСА арґументами. Насамперед вони підкреслювали, що злочин мав політичний характер, а за те ЗСА не видаляють із своїх кордонів, а відтак, що підсудний не матиме таких самих можливостей боронити себе, як це є в ЗСА. Все таки суд рішив його видати й тепер йому загрожує присуд досмертної тюрми в Ізраїлі.

В ПОНЕДІЛОК, 19-го квітня, президент республіки Чілє, Авґусто Піночет, здемісіонував 16 міністрів й таким чином здекомплетував кабінет, який перестав діяти. Два дні після того президент Піночет номінував нових міністрів, які, згідно зі загальною опінією, творитимуть набагато сильніший кабінет, як дотеперішній. Головним закидом проти дотеперішнього кабінету було те, що він не дав собі ради з поборюванням господарського застою. Новий кабінет поведе в засаді ту саму політику, але іншими методами.

ІЗРАЇЛЬСЬКЕ ЛЕТУНСТВО ПЕРЕВЕЛО ВІДПЛАТНІ АКЦІЇ В ЛИВАНІ

Бейрут, Ливан. — Цілий ряд сіл і поселень на південь від столиці Ливану, Бейруту, були ціллю ізраїльських летунських налетів і масивного бомблення. Інші літаки пенетрували долину Бекаа, де містяться головні бази й протилетунські ракети сирійської окупаційної армії в Ливані та звели повітряні бої з сирійськими літаками совєтської продукції.

Атаки почалися в середу по полудні й тривали декілька годин. Група за групою ізраїльські літаки пенетрували безкарно ливанські повітряні простори й скидали вантажі своїх бомб та обстрілювали ракетами різні заздалегідь намічені пункти. Ціллю бомблення й обстрілу ракетами були бази, мешкальні будинки, а в першу чергу штабові приміщення, командні пункти та зв'язкові централі бойових одиниць ПВО, які розбудували укріплений оборонний район вздовж побережжя Середземного моря на південь від Бейруту. Досі начислено понад 20 осіб вбитих і десятки поранених. Більше вбитих знаходяться під руїнами численних будинків, які впали жертвою атак. Атаками був обнятий довгий пояс, що починається біля 20 кілометрів на південь від Бейруту, а тягнеться аж до старовинного порту Сідону й обнімає його. В таких більших оселях і селах, як Дога, Хальде, Дамур, Арамун, Намег, Айн Мазбур та Садіят знищено багато будинків, з яких переважна частина була зайнята палестинськими партизанами. Відплатна акція ізраїльського летунства була виразно спрямована проти ПВО, члени якої останнім часом замордували ізраїльського дипломата Якова Барсімантова в Парижі та доконали інші акти терору.

Збройні з'єднання ПВО поставили завзятий спротив налітаючим ізраїльським літакам, вживаючи протилетунських гармат і ракет совєтської продукції. Літаки налітали з боку яркого пополудневого сонця, що утруднювало, а в деяких випадках навіть унеможливлювало націлювання палестинських батерей і ракет. Перед скиданням бомб ізраїльські літаки розкинули цілий ряд бальонів, наповнених гарячим повітрям які притягали ракети, що автоматично прямують на тепло продукуючих пунктів В повітряних боях над Бекаа долиною, як подало сирійське командування, ізаїльські летуни збили два сирійські літаки, а сирійці поцілили один ізраїльський літак.

Після проведення атак ізраїльські чинники видали осторогу й заявили, що проведена акція є одноразовою й не буде повторена якщо з боку ПВО не буде ніяких гресивних акцій. Командування ПВО розпочало негайно після налетів наради з метою оцінити нанесені ізраїльцями шкоди та намітити дальші протизаходи. Дотепер з боку керівних чинників ПВО обов'язує заява, що вони ще й далі зберігають домовлене минулого року перемир'я.

Уряд ЗСА звернувся із закликом до ПВО не проводити відплатних акцій проти летунських налетів Ізраїля, бо це не тільки може зірвати крихке перемир'я, але поглибити кризу. Американський амбасадор у Ливані відбув розмови з міністром закордонних справ Ливану з метою обговорити положення та поробити заходи проти поширення бойових акцій.

В Америці

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ Джіммі Картер заявив під час інтерв'ю з кореспондентами двох газет в Атланті, Джорджія, що Адміністрація президента Реґена веде дуже невиразну політику на Близькому Сході і тим самим ставить під загрозу договір підписаний, як відомо, у Кемп Дейвиді. У зв'язку з цим Картер заявив, що він хоче поїхати на Близький Схід, щоб своїм впливом і знайомствами зрушити з мертвої точки переговори між Ізраїлем і Єгиптом у справі автономії для палестинських арабів і виділення для них території над західнім берегом Йорданії і в долині Ґази. Він також передбачає, що передача Синайської пустині Єгиптові відбудеться спокійно без жадних більших інцидентів. Державний департамент ЗСА відмовився коментувати інтерв'ю Картера.

НЮЙОРКСЬКИЙ ЩОДЕННИК „Дейлі Нюз" інформує, на підставі зібраних його кореспондентами даних, що поліція і службовці ФБІ зовсім не збирались арештувати Доналда Боверса, який вживав також прізвища Доналд Неш, а тільки хотіли попасти на слід правдивого вбивника трьох фототехніків телевізійної станції Сі-Бі-Ес і Марґарети Барбери, колишньої службовички у збанкрутованій компанії в Ню Йорку. Службовці ФБІ слідкували за рухами Боверса у сімох автомобілях і з допомогою малого гелікоптера, однак поліція у Френкфорті, Кентакі, яка не була познайомлена в нюансах з операцією ФБІ, побачивши описаний раніше в поліційних звідомленнях автомобіль, заарештувала Боверса, як підозрілого у вбивстві. Очевидно, Боверс мусів бути якимось чином пов'язаний з вбивниками, бо інакше ФБІ і поліція не влаштовували б на нього засідки і погоні, а він сам не вживав би підфальшованого номера на своєму автомобілі. Ріст і вага Боверса не збігаються однак з описом здогадного вбивці і тому поліція покищо не обвинувачує його у злочині.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРАТОР Вілліям Френч Смит заявив кореспондентам, що Адміністрація президента Роналда Реґена не буде в майбутньому толерувати зростаючої систематично верстви нелеґальних еміґрантів, які скриваються. Крім того Смит, виступаючи на конференції Асоціяції американських правників в Сан Антоніо в Тексасі, кількакратно підкреслював, що біля вісім мільйонів нелеґальних еміґрантів утруднюють американським громадянам у знайденні праці, а число скритих еміґрантів якраз збігається менш-більш з числом безробіття в ЗСА. „Наша країна не може толерувати такого стану, — заявив В. Смит, — бо це створює небезпеку поширення безробіття і збільшення злочинів".

ПОТЕНЦІЙНИЙ ПОКУПЕЦЬ найбільшої у ЗСА газети нюйоркського „Дейлі Нюз" Джозеф Л. Оллбриттон запропонував членам трьох профспілок грошову винагороду, якщо вони добровільно і передчасно підуть на пенсію, щоб таким чином зменшити число затруднених працівників в газеті принаймні на 1,600 осіб. Плян Оллбриттона звучить так: особи віком 65 й більше отримали б по 30,000 долярів кожний; 64-річні по 35,000, 63-річні по 40,000, 62-річні по 45,000, 61-річні по 50,000 і 60-річні й нище того віку по 55,000 долярів. Звільнення 1,600 робітників заощадило б для „Дейлі Нюз" приблизно 70 мільйонів долярів у річному відношенні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Заслуга приватних шкіл

У минулому тижні, конкретно, в четвер, 15-го квітня ц. р., президент Роналд Реґен виголосив у Чікаґо на форумі Крайової Асоціяції католицького виховання промову з виявленням свого пляну — прийти з допомогою бідним і середньозаможнім батькам, які посилають своїх дітей до приватних шкіл. Говорилося про католицькі парафіяльні школи, але промова Президента безсумнівно була адресована взагалі до всіх приватних шкіл, до приватного шкільництва. Президент плянує давати державні позички на часткове покриття коштів навчання дітей у приватних народних (початкових) і середніх школах. Це не була б велика допомога, все ж дещо відтяжила б батьків, які — як це слушно підкреслив Президент — обтяжені надмірними податками, зокрема на потреби шкільництва. Бож тепер кожний домовласник оподаткований на публічну школу без уваги на те, чи сам має дітей у шкільному віці, чи ні, — а, посилаючи дітей до приватної школи, платить подвійно. Плян Президента ще не уточнений у подробицях, але сказано загально, що він коштуватиме державі на найближчий фіскальний рік кругло півтора більйона долярів.

Коли Церква і всі установи, які утримують приватні школи, надзвичайно вдоволені заявою Президента не тільки з погляду матеріяльної допомоги, але й за виявлене приватному шкільництву справедливе признання, — то голова Американської Федерації Учителів, яка має 2,010 Відділів по всій Америці і нараховує кругло півмільйона членів, Альберт Шенкер негайно різко виступив проти цього пляну допомоги батькам, що мають дітей у приватних школах. Альберт Шенкер, один із провідників ліволіберального табору в Америці, який дав себе вже не однократно пізнати з його виступів проти молитви у школі, взагалі піддав під сумнів „конституційність" пляну державної допомоги приватному шкільництву навіть у такій посередній формі. Шенкер має на увазі сумнозвісне рішення Найвищого Суду з 1963 року, яке визнало молитви у публічних школах за неконституційні, бо, мовляв, їх забороняє принцип розмежування Церкви від держави. А Шенкер не завагався твердити, що будь-яка державна допомога приватному шкільництву „вб'є" публічне шкільництво. Чому власне — невідомо. Президент цілком правильно заявив, що між приватними і публічними школами повинно бути суперництво — розуміється, що це суперництво має стосуватися рівня шкільного навчання, рівня існуючої в школах дисципліни, рівня не тільки втолочування у голови учнів певного знання, але й засад доброго виховання, — на що тепер американська шкільна система, на жаль, не звертає уваги.

Невдоволення й страх лідера півмільйонової спілки американських вчителів у публічних школах з пропонованої полегші для батьків дітей, що вчаться в приватних школах, можна розуміти, як потвердження, що приватні школи в Америці стоять вище публічних. Стоять вище головно своєю атмосферою, своїм пов'язуванням проблеми науки і виховання, рівнем дисципліни, яка виховує дітей і молодь на відповідальних громадян, — коли в американських публічних школах, — не в усіх, але у дуже численних, — панує атмосфера розгуканости. І тут і там у публічних і приватних школах є добрі і є погані вчителі, є справжні педагоги з покликання і з фактичною високою освітою, і є такі, які ледве знають, що таке педагогіка, як нав'язувати і зберігати духовий зв'язок між вчителями і учнівською дітворою, як керувати довіреними вчителеві учнями, хлопцями й дівчатами. Якщо навіть батьки матимуть кращу можливість посилати своїх дітей до приватних шкіл, то це не значить, що перестануть існувати публічні школи, які — за статистикою з 1978 року — охоплювали кругло 44 мільйони дітвори і молоді (на 216,400.000 всіх мешканців ЗСА). Коли зросте число дітей у приватних школах, то публічні будуть присилувані „підтягатися" і благородно суперничити з приватними у питаннях навчання і виховання, у всіх питаннях, що стосуються педагогіки.

Треба привітати виступ президента Реґена. Ми, українці в Америці, особливо дорожимо парафіяльними школами при українських католицьких і православних церквах і школах у системі Шкільної Ради, бо всі ці школи допомагають зберегти наше молоде покоління при українстві та водночас, даючи вихованцям бодай мінімум знання предметів українознавства, защеплюють дітям, юнакам і дівчатам засади релігійної моралі і засади доброго виховання. Сьогодні сильніше, як будь-коли в нашій історії українське шкільництво і Українські Церкви у вільному світі, Католицька і Православна, мусять бути найтісніше пов'язані. Шкільництво при цих Церквах мусить бути патріотичне, добре.

Михайло Кучер

КОМУНІЗМ — НІКОЛИ! А ЕВРОКОМУНІЗМ?

Жюль Мок, автор книги „Комунізм ніколи", 85-ти річний француз, відомий державний і політичний діяч, соціяліст з переконання, 1974 року вийшов із французької соціялістичної партії у знак протесту проти „спільної програми з аморальним комунізмом".

Світові, — писав Жюль Мок, — постійно треба нагадувати про загрозу від комунізму, про його злочини в ім'я комунізму, про те, що тільки терором і злочином комунізм може втриматися при владі. Французам весь час треба нагадувати, що комунізм — це щось зовсім інше як ще одна ідеологія, що вона не як всі інші, до яких звикли французи. З часу здобуття Бастилії — більш-менше два століття, французи позбавили влади 15 голів держав. Чогось подібного не сталося у жадній комуністичній країні.

Комуністи вивчають геополітику даної країни і вибирають найкращі способи захоплення влади. В одній країні роздмухують громадянську війну, в іншій дають ультиматум, або обеззброюють дезінформацією.

Письменник безумовно вірить у соціялізм, але категорично заперечує комунізм. Жюль Мок кілька разів бував у Совєтському Союзі, говорив з міністрами. У наслідок таких розмов Жюль Мок прийшов до переконання, що комуністи всіх країн, без виключення, брехуни, лицеміри і злочинці, хоч більшість з них вміє заховати від наївних такі властивості.

Жюль Мок болів глибоко за людей, які все ще вірять у совєтську комуністичну пропаґанду. Він проти обивательської байдужости до правди та небажання вчитись від історії. Захід байдужо дивиться на жахіття, що діються у Совєтському Союзі і тим витворює в собі байдужість. Так постає байдужість не противитися злочинам і співпрацювати назустріч приходові комунізму до влади на Заході.

Письменник розбиває леґенду про соціялістичний достаток у Совєтському Союзі. Сама страшна диктатура у світі не дала свому населенню мінімум прожитку.

Він також розповіда про жах колективізації, арешти, масове знищення невинних, про голод.

Коли помер Ленін Ж. Мок був у Москві і його здивувала всенародна жалоба. Пізніше помер Сталін і населення оплакувало вбивника. Більшість своєї книги Ж. Мок присвятив злочинам Сталіна. Він добре знає французьку комуністичну партію і твердить, що французькі комуністи готові на кожен злочин і зраду своєї країни з метою захопити владу. Тактика французької комуністичної партії подиктована завжди Москвою. Французька комуністична партія готова зруйнувати країну економічно і все, що вона робить, залежить від внутрішньої політики Москви.

Теоретично соціялізм і комунізм стремлять до одної мети — здобути суспільство більш справедливе як в минулому. Обидві ідеології користають з марксистської аналізи економічного розвитку. Але їх ділить метода здобування влади і практика правління.

У всіх країнах, де соціялісти приходять до влади, вони дотримуються засад демократії і демократичного плюралізму. Соціялісти — політики завжди добровільно відмовлялися від влади, а не затримували її кожною ціною.

Письменик перераховує реформи соціялістичних партій Швеції, Данії, Норвеґії, Ізраїля і Чіле. Одначе Ж. Мок не пояснює чому його партія, де він був провідним теоретиком, пішла на опортуністичний союз з комуністами з метою виграти вибори. Книга зокрема цікава тепер, коли соціялістичний президент Франції добровільно покликав до уряду чотирьох міністрів-комуністів. До мінусів книги Ж. Мока можна зарахувати те, що він не згадав еврокомунізму, того феномена західньоевропейського комунізму. Спочатку еврокомунізм називано неокомунізмом і наївні західні інтелектуали сподівалися після Москви, Пекіну і Бєоґраду знайти четвертий незалежний центр світового комунізму. Такі сподівання не виправдалися. Еврокомуністи твердили, що вони незалежні від ЗСА і Совєтського Союзу і що вони можуть впливати на поступову европеїзацію совєтської системи. Така ілюзія хутко зникла. Професійні проґресисти зуміли у великій західній пресі створити поняття „четвертий" европейський комунізм, майже демократичний, який порвав з „азійським комунізмом" СССР. Якщо „відхід" і був, то чисто формального, або термінологічного характеру, як, наприклад, відмова европейських комуністичних партій від „диктатури пролетаріяту". Досі жадна західньокомуністична партія не відмовилася від ленінської ідеї революції, себто приходу до влади при допомозі зброї. Але існує так званий мирний спосіб приходу до влади, а яким способом — це врешті не важливо. Думка, що західні комуністи скинули пута „пролетарського інтернаціоналізму" — самогубна. Політичні ілюзії смертельні Західні комуністи будуть вживати соціял-демократичну тактику Карла Кавтського з тотальною стратеґією, може без „превентивної" революції. Вони будуть поступово завойовувати суспільство, а не державу. Основна ціль — зробити комуністичну партію пануючою проникванням її у суспільство, у його культурно-історичний розвиток, стати єдиним господарем історії. Поле бою - суспільство, а не держава.

Аналіза західньоевропейської преси показує, що ідеї еврокомунізму вже проникли у свідомість рядового европейця і стали „здоровим глуздом", засадою, на основі якої міряється соціяльно-політичне становище світу.

Якщо еврокомунізм осягне свою мету і опанує революційний розвиток, тоді партія стане єдиним володарем держави, володарем душ завдяки ідеологічній інфільтрації і стане до двобою з Церквою.

Зрештою еврокомуністи не заперечують „остаточної революції", тільки вона поділена на два етапи — перший — стремління еврокомуністів до влади, другий етап в будуччині. Відмова еврокомуністів від негайної революції робить їх подібними до нормальних соціял-демократичних партій і це зокрема небезпечне. Бо

(Продовження на ст. 3)

Дарія Степаняк

Про есей д-ра Б. Цимбалістого

Прочитавши першу частину есею д-ра Б. Цимбалістого „Тавро бездержавности („Свобода", 20-го січня до до 4-го лютого ц. р.), мене заінтриґував її зміст. Дружні слова В. Липинського в листі до Б. Матюшенка, що його він шанує, але демократичні ідеї він, В. Липинський, поборював і поборюватиме, як і відповідь Б. Матюшенка В. Липинському, чи лист В. Стефаника до Липинського, якого вони не могли не поважати за його консервативні, дійсно самостійницько-державницькі погляди, доказують, що особиста приязнь, а зокрема пошана, можуть переважити над політичними віруваннями чи поглядами. А це все — залежне від духової величини людини і її особистих амбіцій.

Уся стаття д-ра Цимбалістого заповнена цитатами різних чужих і українських журналістів і політиків, як рівнож і прикладами — як державницько працюють і поступають інші державні народи.

Зокрема я звернула увагу на приклади з внутрішнього політичного життя Великобританії і ЗСА, при кінці першої частини якої автор виразно підкреслив демократію ЗСА і подав як державницько вироблений, „переможений в виборах кандидат шле ґратуляційну телеграму, запевняє про свою і своєї партії підтримку новообраному президентові, якого ще кілька днів тому гостро критикував і вважав нездібним вести країну" і т. д.

Зрозуміло, що при виборах на чоловий пост країни, чи якоїсь організації, завжди будуть конкуренційні змагання, але виграти може тільки хтось один, а після виборів показується громадське вироблення програного. Тому перша частина цього есею д-ра Б. Цимбалістого мене зацікавила.

Треба сказати, що і дальша аналіза автора цієї статті вдачі українського народу хоч дуже прикра та, на жаль, правдива.

Хочу, проте, поділитися думками, що в цьому есеї мене стурбували. Прочитавши першу частину, в мене склалося враження, що весь есей буде абсолютно безстороннім й буде аналізою причин української трагедії, до якої спричинились усі партії, чи середовища, бо тавро бездержавности і вина за це лежить на всій нашій спільноті. На жаль, у дальших частинах виявилось, що мої сподівання не оправдалися.

У частині есею „Донощицтво і зрадництво", автор до болю широко наводить приклад зради з часів козаччини. Потім він відразу переходить до діпівських таборових часів. А що ж сталось з таким важливим періодом, усім нам відомих 1939-45 років, про які колись не лише українські, але й чужі історики, напевно, будуть чимало писати, тобто років Другої світової війни, коли Берлін був засипаний доносами проти спроб українського народу доказати світові, що він завжди готовий використовувати кожну нагоду для здобуття самостійности? Скільки невинних терпінь і навіть жертв життя довелось покласти через донощиків-зрадників у німецьких концтаборах, чи пізніше воїнам УПА в далекому Сибірі.

Ніхто не може заперечити, що в усі українські організації чи партії ворог запихає своїх людей або й вдається до підкупства наших безхребетних слабодухів, які проводять між нас ворожу роботу, часто компромітуючи невинних людей. Це ж діється не лише у нас, але і у великих сильних державах і їхніх урядах. На жаль, ми не є вільні від того, тим більше, що ворог вдається до найпідліших, найпідступніших засобів, щоб не допустити до визволення України.

Інші народи своїх зрадників унешкідливлюють, а в нас це залежить, з якого середовища виродок походить.

Якщо мова про донощиків у ЗСА, я ще хочу розповісти про прикру подію, що сталася у цей час, коли з ініціятиви жіноцтва Визвольного Фронту (ВФ), Комітет оборони політичних в'язнів у Ню Йорку організував всегромадську маніфестацію, дата якої співпала з днем відвідин московських церковних верховодів. Нам пощастило дістати дозвіл від Католицької Митрополії Ню Йорку відправити нашу Службу Божу в катедрі св. Патрика, а опісля маніфестація мала продовжуватись, як це було запроєктовано. Проте, день перед маніфестацією, канцелярія катедри нас повідомила, що Служба Божа не може відбутися, бо їм сказали якісь „респектебл" люди з українського Комітету, що цю імпрезу влаштовує ультра шовіністична група, тому й вони побоюються за спокій і порядок, та й нам радять відмовитися від Служби Божої. На питання: хто міг таке зробити, канцелярія відповіла що має прізвища, але очевидно подати їх не може. Добре мусіли наговорити ці „респектебл" особи, бо нам не пощастило змінити рішеня канцелярії.

Однак не могли вони нам заборонити зібратись в катедрі та довкола неї, і маніфестація відбулась успішно.

Наступний розділ: „Вплив Донцова" — цікавий. „Поразки і невдачі залишають звичайно в суспільстві почуття гіркости, збільшену злість..." Мене, однак, дуже здивувало, до кого це відноситься, бо ані д-р Донцов, ані його послідовники націоналісти ніяких моральних поразок не понесли, навпаки зростали на силі, були героями в очах

(Закінчення на стор. 3)

О. О.

ПОБОЮЮТЬСЯ ЗРОСТУ СОВЄТСЬКИХ ВПЛИВІВ В АРҐЕНТИНІ

Хоч відповідальні урядові кола в Арґентині далі втримують непримириме становище супроти Великобританії в справі Фалькляндських островів, деякі представники в Буенос Айресі не скривають свого затривоження, що гостріша конфронтація з Англією створить великі можливості для Москви поширити свої уже і так сильні політичні і економічні впливи в Арґентині.

Як відомо, майже вся Західня Европа, почерез Европейський спільний ринок, наклала торговельне ембарґо проти Арґентини, що було великим економічним ударом для кволої арґентинської економії. Як згадано, високі арґентинські чинники одверто говорять американським і европейським дипломатам і журналістам, що Арґентина — змушена приймати всяку „допомогу" від СССР.

Використавши англійсько-арґентинський конфлікт, Москва одверто станула по боці Арґентини й офіційна совєтська пропаґанда назвала британську політику „піратською", а американського державного секретаря Гейґа — „посланцем британських колоністів".

Рівночасно Куба і Арґентина в останньому часі нав'язала дуже близькі стосунки. Кубинський амбасадор, Еміліо Араґонес Наварро, по довшій відсутності, повернувся до Буенос Айресу, заявивши, що Куба є по боці Арґентини в її боротьбі проти колоніяльної Великобританії. Буенос Айрес поспішив негайно вислати свого амбасадора, Рафаеля Васкеза, до Гавани. Як відомо, арґентинська мілітарна хунта, крайньо правої настанови, була одним із небагатьох урядів у Південній Америці, що втримувала дипломатичні стосунки і далі втримує з комуністичною Кубою.

В парі з політично-дипломатичною і пропаґандивною допомогою, Москва збільшує свої економічно-торговельні зв'язки з Арґентиною. Як відомо, Арґентина відмовлялася підтримати колишнього президента Картера в справі збіжжевого ембарґо проти СССР після совєтської інвазії Афганістану. Минулого року експорт арґентинського збіжжя і нафти до СССР майже подвоївся, осягнувши 15,7 мільйона тонн, або майже 77 відсотків усього збіжжевого експорту Арґентини.

Водночас із інвазією Фалькляндських островів, до Буенос Айресу прибув Алексій Н. Манджуло, совєтський міністер закордонної торгівлі підписавши ряд нових економічно-торговельних договорів з Арґентиною, які в загальному — куди більш корисні для Арґентини ніж для Совєтського Союзу: арґентинський експорт до СССР виносив 3.4 мільярда долярів, тоді коли совєтський імпорт машинерії до Арґентини виносив всього 67 мільйонів долярів. Совєтський Союз вивозить до Арґентини електро-продукуючі машини, як, наприклад, для гидроелектричної станції у Сальто Ґранде та фабрик у Кастанера і Баґія Блянка.

Дня 6-го квітня ц. р. СССР і Арґентина підписали договір для достави Арґентині урану до нуклеарно-продукуючої електричної струї біля Буенос Айресу.

Америка, яка доставляла Арґентині уран, стримала цей вивіз, тому що арґентинська мілітарна хунта відмовилася в 1978 році підписати міжнародний договір, який обмежував продукцію атомового зброєння. В останніх економічно-торговельних договорах між СССР і Арґентиною, Москва зобов'язалася доставляти Арґентині вантажні авта, підйомні крани, електричні приладдя.

Американські та інші (европейські) дипломатичні чинники стурбовані присутністю двох совєтських підводних човнів в арґентинських водах і тим фактом, що совєтські орбітні сателіти доставляють Арґентині розвідчі відомості про рух британської фльоти, яка пливе в напрямі Фалькляндських островів.

Згідно з опінією американських спеціялістів військових справ, можливості зудару британських і совєтських підводних човнів — дуже поважні.

Д-р Михайло Лоза

ПРОФЕСОР ОСИП ЗАЛЕСЬКИЙ

II

У 1944 році, коли хвиля большевицького наступу зближалася до Ярослава, родина Залеських мусіла податися в безпечніші місця. Еміґраційний відтинок життєвого шляху проф. Залеського і його родини став продовжуватися. Цим разом провадив він через Тешин, Фіссен, Шляйсгайм, Мюнхен— Фрайман. У Фіссені померла професорова дружина. У Шляйсгаймі і в Мюнхені проф. Залеський вчив у таборових українських гімназіях.

Еміґраційний шлях проф. Залеського закінчився його виїздом з обома доньками до ЗСА в 1950 році. Поселилися вони в Баффало, де проф. Залеський і його старша дочка з родиною проживають досі.

Баффалівський період становить понад третину віку проф. Залеського. Цей період найкраще знаний авторові цього нарису, бо і професор Залеський і автор нарису про нього є членами тієї самої української громади від 1950 року.

Уже в першому році свого перебування у Баффало проф. О. Залеський включився активно в життя української громади. Праця його багатюща і різногранна. Зробити хоч би тільки загальний огляд тієї праці — це доволі складна справа, особливо, коли цей огляд треба вмістити у рамки газетної статті. Але постараємося...

Свій огляд почнемо від праці проф. О. Залеського у Відділі УККА, в якому він займав різні становища. Через кілька каденцій він був культурно-освітнім референтом, заступником голови, то референтом Українського Національного Фонду. Кількакратно був членом Контрольної комісії, то знову членом Товариського суду. Незатерті сліди своєї праці залишив проф. Залеський в окремих секціях УККА — як секція допомоги НТШ у Сарселі, Допомогова секція, в якій працює і досі як секретар управи. На окрему увагу заслуговує праця проф. Залеського в хорі УККА, який проіснував дев'ять років — від 1951 до 1960 років. Проф. Залеський весь цей час співав у ньому, а інколи і заступав дириґента Романа Ставничого, Згодом, деякий час, проф. Залеський співав у хорі „Бурлаки". На початку існування цього хору був його дириґентом.

Професор Осип Залеський був одним з ініціяторів створення у Баффало Клюбу „Наша Хата", який проіснував понад 10років, почавши від 1951 року. Весь час існування цього Клюбу, проф. Залеський був його головою.

За старанням проф. Залеського в Баффало створено Учительську громаду в 1951 році, яка, на жаль, — проіснувала тільки кілька років.

Багато своєї уваги проф. Залеський присвячував молодечим організаціям: Пластові і СУМА. Для СУМА провадив деякий час молодечий хор. Увага для Пласту приділялася більше посередньою дорогою — через Кружок Пластприяту і через Оселю „Новий Сокіл", для якої проф. Залеський віддавав свій труд як член управи. Немало своїх старань проф. Залеський приклав і до придбання цієї Оселі.

Не можна не згадати участи проф. Залеського в акції придбання Народного Дому — при вул. Вілліям ч. 800 —, який згодом став власністю Пластової Станиці в Баффало.

У великій мірі проф. Залеський причинився до відбуття першого з'їзду колишніх мешканців Золочева й Золочівщини, в днях 3-го і 4-го липня 1965 року в Баффало.

Професор Залеський цікавився і цікавиться патріярхальним рухом і робить старання, щоб у Баффало зорганізувати Відділ Патріярхального Товариства.

Це був би дуже побіжний огляд суспільної діяльности проф. Осипа Залеського за час його 32-річного перебування у Баффало. З черги, перейдемо до його педагогічної праці.

Про педагогічну працю проф. Залеського на рідних землях була загальна згадка вище. Для докладнішого насвітлення цієї ділянки його праці потрібний інший автор, а то навіть автори. Ними можуть бути колишні учні проф. Залеського. Сподіємося, що певна кількість цих учнів проживає в діяспорі. Сподіємося теж, що ці колишні учні відізвуться і поділяться споминами про свого учителя, який тепер з перспективи десяток років напевно тепло згадує і їх, і школи, в яких вчив. Про проф. Залеського могли б багато дечого розповісти і його товариші праці, якщо такі залишилися при житті. Те саме відноситься і до яснішого насвітлення картини громадської праці проф. Залеського на рідних землях.

Але вернімось до баффалівського відтинку життя проф. Залеського і пригляньмось дещо ближче його педагогічній праці.

При згаданому вже Клюбі „Наша Хата" в Баффало проф. Залеський зорганізував в 1951 році курси українознавства для шкільної молоді. Пізніше ці курси міняли свого — так би сказати — спонзора: були при парафії, при Пласті, а вкінці стали основою для „Рідної Школи" — створеної в 1963 році при Відділі УККА. Довгі роки — поки служили йому потрібні для шкільної праці сили — проф. Залеський вчив і на курсах, і в „Рідній Школі". Декілька років був інспектором шкіл, що входили в систему Шкільної Ради УККА.

Влітi 1955 року, коли до Баффало з Арґентини приїхала проф. Галина Лагодинська, тут відкрито Відділ Українського Музичного Інституту (УМІ), директором якого вона власне була. Згодом вона стала дружиною проф. Залеського. Весь час існування УМІ проф. Залеський був його викладачем. Викладав теоретичні предмети. Після смерти своєї дружини проф. Лагодинської-Залеської 1964 р. перебрав керівництво УМІ, який проіснував ще кілька років.

Огляд життєвого шляху проф. О. Залеського замкнемо розділом про його музичну творчість, яка властиво найбільше причинилася до популярности професорового імени, найсильніше заважила на закріпленні цього імени в історії української культури.

Але і цей розділ вийде у нас дуже загальний, бо докладне насвітлення музичної творчости проф. Залеського — це справа фахівців музикознавців, які слід сподіватися — з нагоди особливого ювілею проф. Залеського скажуть про нього, а радше про його музичну творчість своє слово.

Музична творчість проф. О. Залеського — різноманітна. Професор є автором сольових пісень (з фортепіяном), дуетів, терцетів, а також і творів для хорів: чоловічого, жіночого й мішаного. Із сольових пісень були друковані: „Колискова пісня", „Стою на березі", „Погасло сонце", „Туга". Деякі залишилися ще в рукописах. З творів для хорів назвемо: „Поклін тобі, Тарасе", „Поляглим в бою",

(Продовження на ст. 3)

ГРУПА ПІВДЕННИХ КОРЕЙЦІВ, ЗЛОЖЕНА З 42 осіб, у тому лідери християнського руху в Кореї, звернулися до президента Реґена з проханням, щоб американський Уряд відкликав двох чолових представників американської влади в Південній Кореї. Особливе значення того прохання підкреслене тим, що за декілька днів віцепрезидент ЗСА Чарлз Буш прибуває з відвідинами до Південної Кореї. Корейці вимагають відкликання обох найвищих американських представників, а саме амбасадора Ричарда Вокера та командира американських військ у Південній Кореї, генерала Джана Викгема. Мотивом тієї вимоги, як подають корейці, є образа тими двома особами корейського народу. Генерал Викгем мав сказати, що „корейці, як вівці, слідують за своїм провідником", а амбасадор Вокер мав сказати, що студентські демонстранти поводяться як „розпущені хлопчиська". Одночасно з висланням такого звернення до президента ЗСА Реґена ті самі особи звернулися до президента Південної Кореї Ча Ду Гвана з вимогою, щоб він звільнив політичних в'язнів, привернув демократичний лад та повернув до праці тих осіб, яких звільнено за протиурядову діяльність.

В оголошенні (17-го квітня 1982 р.)

ЛІТЕРАТУРНІ ВЕЧОРІ

з нагоди появи III тому Миколи Хвильового, пропущено, що в Едмонтоні влаштовується вечір спільно **з УКРАЇНСЬКОЮ СТРІЛЕЦЬКОЮ ГРОМАДОЮ.**

Про есей...

(*Закінчення зі стор. 2*)

усього народу — за свою готовість жертвувати навіть життям за свою країну.

Не думаю, щоб д-р Цимбалістий уважав за поразку виарештування проводу ОУН німцями, до речі, через доноси, і окупацію нашої країни безпорівнянно переважаючими ворожими силами. Це ж всіми передбачувалось.

Далі автор есею пише: „Це дуже родюче поле для демагогів". І саме тут я зрозуміла, на превеликий жаль, що весь есей Б. Цимбалістого далекий від безсторонности. А епітет демагога, на мою думку прислуговує радше всім тим, які користуються якраз тепер загальниковими фразами, розписуючись із „щурячою зрілістю" (це за твердженням Б. Цимбалістого) безправно за всю українську спільноту. Мабуть „дипломатичним" маневром розправляючись із, до речі, вже неживим д-ром Д. Донцовим, за колишні свої різниці поглядів (В. Липинському чи Матюшенкові можна було їх мати і за слово „буду поборювати" засуду не було), йде розправа із його послідовниками.

І так, з одного боку з великої букви, автор пише, що всі повинні мати право на свої думки, а з другого — заперечує таке право д-рові Донцову, надхненникові й ідеологові українського націоналізму, який врятував „українське обличчя" в очах цілого світу по програних концепціях соціял-демократизму.

Тяжко слідкувати поступово за всіми частинами есею д-ра Цимбалістого і систематично його аналізувати, бо чим далі, тим частіше можна знайти заперечення попередніх розділів, зокрема коли автор починає стосувати їх до свого політичного противника. В есеї і фрази про блискуче відокремлення, недовір'я, і односторонні, безпідставні напади, і тим подібне. Тут обов'язково, треба зрозуміти потребу строгої дисципліни, збереження таємниць, зокрема в підпіллі, бо в іншому випадку загрожувала тюрма, а то і втрата життя, як, наприклад, у випадку Біласа і Данилишина, а все через зраду. А чи й тепер не мусять великі і сильні держави остерігатись ворожої розвідки? Адже сам автор так широко і виразно це вияснює, цитуючи і гетьмана Мазепу, і безсмертного Шевченка, й інших.

На нашому великому державному і церковному мужеві Митрополитові Андреєві Шептицькому, якого автор теж кілька разів цитує, нам треба окремо спинитись, бо я думаю не лише мене, але й усю українську спільноту вразила незаслужена тяжка образа великого сина України, порівняння його із совєтським генералом Петром Григоренком у твердженні, що вони однаково поверталис на лоно своєї Матері. Великий Муж, коли його поляки поставили на галицького Митрополита, заявив їм: „Ви мене поставили українським Митрополитом і ним я буду". І таким він з „з великої букви" дійсно був до останнього свого віддиху.

Треба також пригадати, що великий Митрополит Андрей, як дійсно державний думаючий муж, благословив послідовників д-ра Донцова на нові походи за визволення і відновлення української державности в 1941 році, а членами тодішнього уряду були такі духовні і світські мужі, як тодішній ректор Богословської Академії, теперішній Блаженніший наш Патріярх Йосиф Сліпий, д-р Панчишин й інші.

А що робить генерал Григоренко? Іздить як українець за наші гроші на відвідини. чи свідчення до різних урядів, де цілковито вибілює росіян з усіх їхніх злочинів, робить з них так само поневолений народ, (питання тільки ким, партократією?), а на причинок складає покаянні заяви від імені українського народу (яким правом?) за злочини Москви в Катині перед поляками. Ми приготовляємось всією українською спільнотою відзначувати великий геноцид 1933 року, під час якого загинуло понад сім мільйонів невинних українців, а ген. Григоренко свідчить перед цілим західнім світом, що росіяни теж голодували. А як красно він зумів розсварити нашу і так не дуже з'єднану громаду!.

У нас чомусь завжди не так, як у людей. Сподівались поляки від графа Шептицького може іншої поведінки, проте він став дійсно великим сином свого народу. Як же ж можна прирівнювати до нього ген. Григоренка?

На закінчення, хочу ще тільки підтвердити слова д-ра Цимбалістого, який кількакратно підкреслював, що ворожнечу поміж нами ворог по-мистецьки вміло далі розпалює. Я хотіла б знати, як ми проти цього боронимось? Рівнож уважаю дуже важливим твердження автора есею (у перефразуванні), що хай кожний перше починає перевірку від себе, перший покаже добру волю до співпраці, а це повинно відноситися до нас усіх, але не так, що, мовляв, як не буде по-моєму, то треба все розвалити.

Комунізм...

(*Продовження зі стор. 2*)

— остаточна мета все таки тоталітаризм.

Ленін постійно заперечував поєднання демократії і соціялізму. Професійні союзи західніх капіталістичних країн — свідомі чи несвідомі спільники західніх комуністів, бо вони повільно послаблюють капіталістичну систему і відповідальні за її кризу. Західні комуністичні партії заохочують професійні союзи висувати все більші вимоги капіталістичній системі. Прийшовши до влади, їхня тактика буде інша. Питання чи можна вірити еврокомуністам вирішить тільки час. Сьогодні еврокомунізм не хоче бути комунізмом східнього зразка, але й не хоче стати соціялістичною демократією.

Якщо еврокомунізм хоче чи може дати своїм суспільствам нове завтра, він мусить мати відвагу сказати, яке буде завтра і чим воно відрізниться від учора.

Не чекаймо жадного зрозуміння ані співчуття для долі українського народу в совєтсько -московській неволі від західніх інтелектуалів.

Сталін штучним голодом за колективізації вимордував 10 мільйонів українського селянства. У пресі лівих лібералів, в їхніх соціялістичних органах — це названо дослівно так:

„Колективізація може бути цікавим соціяльним та економічним досвідом з науковим значенням".

Загальні збори УККА в Ню Гейвені

Ню Гейвен, Конн. (М.Я.). —У суботу, 27-го березня ц.р., відбулися тут в залі Українського Народного Дому Загальні збори місцевого Відділу Українського Конґресового Комітету Америки. Зборами проводила президія: інж. Роман Гижий, предсідник, і інж. Йосиф Собко, секретар..

Обширний звіт із діяльности Відділу був поміщений на чотирьох сторінках „Бюлетеню" Відділу ч. 56 і розісланий організаціям і індивідуальним платникам Українського Народного Фонду. Тому голова уступаючої Управи д-р Михайло Снігурович торкнувся тільки найважливіших аспектів праці. Зокрема він звернув увагу на дуже прихильні відносини із сенатором Кристофером Даддом та конґресменом Л. Де Нардісом, з яким голова відбував часті конференції. Відносини із місцевою та стейтовою адміністарцією як і з місцевою телевізійною станцією також були дуже добрі.

Як губернатор стейту, так і посадник міста підписали проклямації для відзначення Січневих роковин. Посадник Біаджіо Деліто був головним промовцев на маніфестації для вшанування роковин української державности. Влаштовано Листопадову Академію та бенкет і баль, а згодом—маніфестацію на центральній площі Ґріні перед будівлею Управління міста з нагоди Січневих роковин. Була гармонійна співпраця із оо. парохами церков обох українських віровизнань та з усіми товариствами і організаціями, членами Відділу.

Із звітів касира Петра Слюсаренка та референта Українського Народного Фонду Василя Добчанського присутні довідалися, що в діловому році зібрано рекордову суму УНФ—2,740 дол. Також зібрано 305 дол. на СКВУ. На внесок Контрольної комісії Загальні збори уділили абсолюторію уступаючій Управі з признанням за проведену працю та одноголосно вибрали нову Управу в такому складі: д-р М.Снігурович—голова, проф. Іван Телюк, заступник голови, д-р Ярослав Туркало, заступник голови, Гнат Андрусишин—секретар, Петро Слюсаренко—касир, Василь Добчанський—референт УНФ, Роман Попель—імпрезовий референт, Григорій Гіна, Осип Червак, інж. Роман Гижий, Василь Мельник і Стефан Данів—члени Управи.

Контрольна комісія: Володимир Береза, Василь Гачкевич і Олександер Гоїк. Товариський Суд: мгр Олег Микетей, Осип Кузьо і інж. Йосиф Собко.

РЕЧНИКИ ДЕРЖАВНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ поінформували кореспондентів, що на підставі отриманих даних еміґрація з СССР до західніх країн різко обнизилася. За три місяці в цьому році із Совєтського Союзу виїхало тільки 900 жидів; у цьому часі минулого року це число становило 3,500 осіб, в 1980 році — 8,900, а в 1979 році — 12,000 осіб. Державний секретар Александер Гейґ розмовляв про цю справу з міністром закордонних справ СССР Андреєм Ґромиком під час їхньої зустрічі в Ню Йорку і Женеві, але від того часу нічого не змінилося. Представник Крайової конференції для справ совєтських жидів Дейвид Гарріс заявив, що на його думку Совєтський Союз переживає внутрішні труднощі, а крім того багато осіб інших національностей почали вносити прохання на виїзд з СССР і КҐБ робить натиск на уряд, щоб він взагалі обмежив видавання віз на виїзди за кордон.

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО Ройтерса інформує, що міжнародна аґенція зв'язку вирішила побудувати три додаткові радіостанції для „Голосу Америки" в басейні Караїбського моря, щоб таким чином зміцнити радіопередачі до Країн Центральної Америки і відбивати пропаґандивні передачі кубинських та совєтських радіостанцій в цьому районі. Чарлз Вік, директор згаданої аґенції і заступник директора Терренс Кейтермен заявили, що одна з таких радіостанцій буде збудована поблизу Куби, бо на їхню думку кубинська пропаґандивна кампанія проти ЗСА є найбільш дошкульною. Уряд президента Роналда Реґена вже раніше звернувся з проханням до відповідних комісій в Сенаті і Палаті Репрезентантів, щоб вони виділили на ту ціль відповідні суми грошей. Фінансова комісія Палати Репрезентантів вже зайняла до цієї справи прихильне становище, але Сенат покищо не полагодив цього прохання Адміністрації.

ОДИНОКИЙ ТЕРОРИСТ, озброєний пальною зброєю й ножем, вдерся до мешкання канадського мільйонера і власника професійної гокейної команди „Ойлерс" у Едмонтоні, Петра Паклінтона. Дружина Паклінтона втекла на вулицю, а обслуговуючу дівчину й сторожа будинку терорист стероризував і замкнув у кімнаті разом із Паклінтоном. Терорист зажадав не лише один мільйон викупу, але також запевнену руту для втечі. Поліція відбула з ним цілий ряд телефонічних розмов і ствердила, що це дуже небезпечний злочинець, який може накоїти багато лиха. В порозумінні з жінкою схопленого та адміністрацією міста поліція рішила, щоб родина дала бажаний злочинцем викуп. Один із банків, з яким співпрацював схоплений, дав відповідну суму грошей, які, як завжди у такому випадку, мали записані серії й таким чином повинні довести до зловлення терориста, якщо його не буде зловлено раніше. Є це один із найбільших того роду злочинів у Канаді.

Почалася реєстрація...

(*Продовження зі стор. 1*)

ніх біля 25 референтів, між ними голова головної Пластової Булави - пл. сен. Любомир Романків, комендант юнацтва на ЮМПЗ - Марійка Мотиль і Петро Содоль, три представники куреня Хмельниченків (старші пластуни: Андрій Раковський, Роман Бродин і Володимир Миськів), які представили пляни щодо служби порядку і комунікації, крайова комендантка пластунок ЗСА - пл.сен. Ірена Куровицька і три представники Крайової Пластової Старшини Канади - пл. сеніори: Дарія Даревич, Орест Гарас (заступник голови програмової підкомісії ЮМПЗ) і Олег Гордієнко.

Професор Осип...

(*Продовження зі стор. 2*)

„Наш клич", „Ми вернемось", „Крути", „Пісні УСС", „Чигирин", „Листопад", „Село". Проф. Залеський є автором також і інструментальних творів: — для фортепіяна, скрипки, челя.

У цьому розділі згадаємо теж про твори теоретичного і наукового характеру, а саме: „Загальні основи музики", „Музичний диктант", „Музичний словник", „Короткий нарис історії української музики", „Мала українська музична енциклопедія".

Крім цього на сторінках українських і неукраїнських часописів та журналів можна зустріти ім'я проф. Осипа Залеського — як автора статтей на музичні й інші теми, як автора рецензій, дописів. Часом ці писання підписані повним ім'ям і прізвищем, а часом тільки ініціялами О. З.

Українська громада в Баффало щиро вітає проф. Осипа Залеського — свого співгромадянина — з нагоди його особливого ювілею і бажає багато ще щасливих і благих років життя, що їх Ювілят міг би використати для дальшої своєї улюбленої праці, а перш за все праці на музичному полі.

Упокоївся
СЕРГІЙ МИХАЙЛОВИЧ ЄМЕЦЬ

нар. 7-го липня 1909 р. в містечку Царичанка на Дніпропетровщині.

Пережив переслідування московського комунізму і лихоліття штучного голоду в Україні. Під час Другої світової війни, рятуючи себе і родину, переїхав до Німеччини, по війні переїхав до Бразилії, а в 1961 р. приїхав з родиною до Америки.

Всюди, де не бував, щедро і всесторонньо піддержував Українську Православну Церкву і українське громадське життя. В такому дусі виховав і своїх синів Івана та Леоніда. Господь поблагословив Його побачити шестеро внуків і радість Його була безмежна чути від них українську мову, українську пісню, і бачити, що вони також горнуться до своєї церкви і громади.

Перебувши день Христового Воскресіння в колі своєї родини — дружини Олександри, з якою прожив 55 років, синів, невісток і внуків, як також сватів і приятелів, він упокоївся о год. 12:05 ночі, 19-го квітня 1982 р. на удар серця.

В смутку залишив:
дружину — ОЛЕКСАНДРУ
сина — ІВАНА з дружиною НАТАЛІЄЮ та внуків ОЛЕКСАНДРА, ОЛЕНУ, МИКОЛУ й АННУ
сина — ЛЕОНІДА з дружиною ІРИНОЮ та внуків БОГДАНА і ГАЛИНУ

Осиротив усю Парафію св. ап. Луки в Сиракюзах та багато Друзів, Земляків та Приятелів, розсіяних по всьому світі.

Покійний ціле життя мріяв про свободу України і горів радістю до закінчення будови нової церкви. Через це, замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на будівельний фонд церкви св. ап. Луки у Ворнер (Сиракюзи), St. Luke's Ukrainian Orthodox Church, 3290 Worners Rd., Worners, **N.Y. 13164. Похований в Сиракюзах на православному цвинтарі св. ап. Луки.**

Нехай гостинна американська земля буде Йому легкою, а пам'ять про нього залишиться з нами навіки.

Засмучена РОДИНА

ПОВІДОМЛЯЄМО РОДИНУ І ЗНАЙОМИХ
що в неділю, 25-го квітня 1982 року
відбудеться
ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА НА МОГИЛІ
бл. п. МАРІЇ ДЖУМИҐИ
на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. о год. 3-ій по пол.

Родина МИХАЛЕВИЧ

В СЬОМУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА, БАТЬКА І СТРИЙКА
бл. п.
ВАСИЛЯ ПАЛІЄВА
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
у вівторок, 27 квітня 1982 р., о год. 9-ій рано в церкві св. Архистратига Михаїла при 1013 Факс Чейс Ровд, у Дженкінтавн, Па.
Просимо про ласкаву участь у відправах і про молитви за спокій Його душі.

РОДИНА у Польщі і в ЗСА

У глибокому смутку ділимося сумною вісткою з Рідними і Приятелями, що в дні 21-го квітня 1982 року відійшов, нагло, від нас у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І БРАТ

бл. п.
РОМАН ОЛИНЕЦЬ

народжений 18-го травня 1915 р. в Рудні коло Львова, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться 23-го квітня 1982 р., о год. 10-ій ранку з церкви св. Володимира в Українському Селі, Ґлен Спей, Н. Й. на місцевий цвинтар.

Опечалені горем:
дружина — СТЕФАНІЯ
сини:
ОЛЕКСАНДЕР
ЮРІЙ з дружиною АНДРІЄЮ
сестра — ОЛЬГА з мужем МИХАЙЛОМ і родиною
брат — д-р ВОЛОДИМИР з ріднею в Австрії
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
бл. п.
інж. Михайла СЕЛЕШКА

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ
будуть відправлені
у вівторок, 27-го квітня 1982 року
в Торонті, Канада в катедрі св. Йосафата;
в Мек Аду, Па., в церкві Св. Марії;
в Пармельтоні, Па., в церкві св. Володимира.
Про молитви просить —

брат — СТЕПАН

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує О. Твардовський

УСК НЮ ЙОРК — АСТОРІЯ С.К. 2 : 4

УСК НЮ ЙОРК — ВАЙКІНҐС 2 : 2

У перших двох змаганнях весняної рунди за першенство Космополітальної Ліґі копаного м'яча, І-ша дружина УСК-у здобула тільки одну точку. В грі з клюбом „Асторія", що відбулася у неділю, 14-го березня ц.р., УСК зазнав поразки вислідом 2:4. Ґолі для нашої дружини здобули: Михайло Чарний і Степан Коваленко.

У черговій зустрічі з сильним клюбом „Вайкінґс" 21 березня ц.р. УСК мав можливість закінчити перемогою, але суперникам вдалося виборити нічию 2:2. Обидва ґолі для дружини УСК-у здобув граючий тренер Степан Коваленко. Після цього ремісу УСК займає середнє місце в показнику табелі ігор II-ої дивізії (Південь). Резерва УСК-у в резервовій дивізії займає перше місце.

Склад УСК-у: Ксовієр, Сильва, М.Чарний, Карлос, Жовтий, Коваленко, Мицак, Соловейко, Рональдо, Белтрам, Вербецький, Біра і Фуксман. Провідник і тренер Степан Коваленко.

(С.К.)

УСО „ТРИЗУБ" — ЛІТТЛ КЛАБ 2 : 1

УСО „ТРИЗУБ" — БАЄРН С.К. 1 :2

Цима двома змаганнями, що відбулися 7-го березня ц. р., в закритій залі „Норд-Іст гай скул" І-ша дружина УСО „Тризуб" Філядельфія закінчила зимовий сезон. В чвертьфінальних змаганнях наша дружина елімінувала „Літтл Клаб" вислідом 2:1, але у півфіналі з німецьким клюбом „Баєрн" зазнала поразки 1:2 і цим самим була елімінована від участи у фіналі турніру. У фінальній зустрічі „Баєрн" переміг португальський клюб 2:1 і цим самим здобув звання чемпіона і трофей турніру.

КІНЦЕВИЙ ПОКАЗНИК ТАБЕЛІ ІГОР

І—Ї ДИВІЗІЇ ПЕРЕД „ПЛЕЙ ОФ"

	ігор	точок	голів
Юнайтед Дж. Ганг	9	15: 3	23: 7
Баєрн С.К.	9	13: 5	31:13
Портуґіс С.К.	9	13: 5	31:13
УСО „Тризуб"	9	13: 5	22:11
Факс Чейс С.К.	9	11: 7	22:20
В.Е. С.К.9	9	8:10	20:29
Фенікс С.К.	9	6:12	16:18
Данубія С.К.	9	6:12	20:28
Факс Чейс II	9	3:15	10:26
В.Е. II С.К.	9	2:16	13:42

я.к.

УСВТ „Ч. СІЧ" — „С.К. РОМА" 0 : 0

УСВТ „Ч. СІЧ" — ПОЛЬСЬКІ „СОКОЛИ" 2 : 2

Цими двома змаганнями, що відбулися 14-го і 28-го березня ц.р., на площі „Фар Черс Ґров в Юніоні, Ню Джерзі, І-ша дружина УСВТ „Ч.Січ" розпочала весняну рунду чемпіонату „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліґи.

Перша зустріч з італійським клюбом „Рома" пройшла в швидкому темпі, обидві дружини мали можливості здобути ґолі, але закінчили „мирним" вислідом 0 : 0.

В чергових змаганнях зустрілися „старі знайомі" ще з часів АСЛіґи (професійної ліґи). Гра між цими дружинами завжди проходила жваво і цікаво, так було і цим разом. Належить зазначити, що тепер у складі „Соколів" заавансовані змагуни, усі новоприбули з Польщі, де вони виступали у відомих клюбах державної ліґі. В складі „Ч.Січі" переважно власні вихованці доповнені кількома змагунами з інших міст,

У першій половині „Соколи" мали ініціятиву, в більшості володіли м'ячем, але ґолі здобули в двох припадкових ситуаціях: перший — майже з лінії воріт, коли оборонці прислонили воротаря Хамуляка, а другий в той час, коли знову оборонці „Ч.Січі", бажаючи створити офсайд, зупинились та цим допустили до стрілу рейдуючого напасника гостей, який вмістив м'яч у сітку воріт „Ч.Січі".

У висліді цього голя господарі втратили теж і змагуна Чижовича, що намагався опонувати рішенню судді який признав ґоль і червоною карткою видалив його з гри. Граючи вдесятку після перерви „Січовики" взялися до праці, поволі, але певно перейняли ініціятиву, у висліді чого вирівняли вислід 2 : 2 та навіть мали можливість здобути рішальний про перемогу ґоль.

Перший ґоль стрілив Михайло Торій з швидкого рейду Андрія Бакуна і Богдана Беднарського. Вирівнюючий ґоль здобув Михайло Фарміґа з гарної акції Володимира Ткача і Миколи Микуляка.

В кінцевій фазі тієї емоційної зустрічі Торій і Роман Ганич перестрілили м'яч з догідних до здобуття чергових голів-позицій. На відмічення в цій грі, крім згаданих, заслужили теж воротар Хамуляк та оборонець Юрій Бакун.

Вершок показника табелі ігор „Мейджор Дивізії" після цих змагань:

	ігор	точок	голів
Еспана С.К.	12	18: 6	26:11
С.К. „Вісла"	11	17: 5	28:10
Польські „Соколи"	12	15: 9	27:15
УСВТ „Ч.Січ"	12	13:11	19:13
Арменіянс С.К.	11	11:11	15:18

Дальші місця займають: П.А.Л. Пассейк, „Інтерне-шенал", С.К. „Рома", Румунський С.К. і Петерсон С.К.

ЖІНОЧА ВІДБИВАНКОВА ДРУЖИНА „Ч. СІЧІ"

ВІЦЕЧЕМПІОНОМ ТУРНІРУ

У кваліфікаційному турніру за участь у реґіональному чемпіонаті Відбиванкової Асоціяції Америки, що відбувся у Нюарку, у суботу, 20-го березня ц.р., жіноча дружина „Ч.Січі" здобула звання віцечемпіонок і цим самим закваліфікувалася до реґіонального чемпіонату ЮСВБА, який в цьому році відбудеться в Ню Полтц, Ню Йорк.

У фінальній зустрічі наша дружина програла з В.К. „Панарама" Ню Йорк 13:15 12:15, дальші місця зайняли: В.К. Парк Слоуп, Ню Йорк, Ню Йорк „Рейнбов" і В.К. Ню Гейвен.

Склад „Ч.Січі": С.Моравська, Л. Тицька, І.Шеремета, Косовська-Лоренц, Мальоні, Плячик, Р.Гнатейко.

(от)

Трентон у поклоні Патріярхові

Українська католицька парафія Трентону відзначила 21-го лютого ц.р. торжественною Святою Літургією, що її відправив о. митрат д-р Василь Макух, 90-річчя уродин Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого. У Богослужбі взяли масову участь вірні та організована молодь.

Заходами Відділу Товариства за Патріярхат українське громадянство Трентону й околиці гідно вшанувало у неділю, 4-го квітня ц.р., великого Ювілята Святочним концертом який влаштовано у просторій авдиторії церкви св. Йосафата. В добірній програмі взяли участь кращі мистецькі сили Філядельфії.

Концерт започаткував зворушливою „Молитвою за Патріярха" І.Недільського відомий філядельфійський мішаний хор „Кобзар" під мистецькою орудою Роксоляни Гарасимович і при фортепіяновому супроводі Ірини Пелех.

У довшому вступному слові о. митрат Макух пригадав, що після 18-ти років важкої каторги Митрополит Йосиф Божою волею найшовся в Римі, щоб відродити нашу Церкву і наш нарід. Ювілят — це найбільший українець сторіччя. Він видвигнув українську справу на світовий форум, відвідав усі наші поселення та мав численні зустрічі з державними мужами, включно з президентом ЗСА Г. Фордом, а Рим зробив центром українського духового життя та науки.

Слідували дві релігійні пісні „Чашу спасення прийму" М.Березовського і „Богородице Діво" Д.Бортнянського, що їх з глибоким почуттям виконав хор „Кобзар".

Святкову доповідь виголосив один із піонерів патріярхального руху д-р Володимир Пушкар. Доповідач наголосив, що Українська Церква на протязі віків була тісно пов'язана з долею українського народу та завсіди становила його духову опору. В найбільш критичних часах Всевишній посилав нам духових велетнів, як, наприклад, у XX сторіччі митрополитів А.Шептицького, В.Липківського та Ісповідника Віри Йосифа Сліпого. Тому ворог скеровував найважчі удари на нашу Церкву. Московські комуністи безпощадно знищили нашу церковну ієрархію, духовенство й мільйони вірних та численні релігійно-культурні пам'ятки українського народу. Але Боже Провидіння чудесним звільненням з каторги Митрополита Йосифа поставило його на сторожі наших релігійних і національних ідеалів в центрі християнського світу.

На II Ватиканському соборі Митрополит Йосиф зробив внесок на відновлення Української Помісної Церкви та встановлення Патріярхату, яке припізнюється через нагальну ворожу протидію, нерішучість Ватикану і брак однодушної підтримки українського загалу.

Заслуги Патріярха Йосифа у відродженні нашої Церкви та пробудженні широких українських мас є неоцінені. На це вказують тепер хоч би масові ювілейні святкування, що є спонтанним виявом великої вдячности та любови для нашого духового Батька. Молімся, щоб здійснилася пророча візія Патріярха Йосифа, щоб знову радісно загомоніли дзвони наших церков у вільній Україні.

Студентка музичного факультета Віра Бойко при фортепіяновому акомпаньяменті Роксоляни Гарасимович з фінезією виконала на скрипці „Українську Рапсодію" Левицького та дві стрілецькі пісні С. Яременка.

Заавансований Скрипковий Ансамбль УМІ в складі: Віра Бойко (солістка), Оля Трипупенко, Марко Гарасимович, Меланія Турченюк, Роман Люба, Леся Заяць, Іван Пришляк, Іко Лабунька й Микола Конрад, під музичним керівництвом Анастазії Жилавої та при фортепіяновому супроводі Ірини Пелех відіграв „Думку" В. Присовського та „Серенаду" Моцарта.

Михайло Дзюбас, ст., з притаманною йому експресією деклямував вірш „В поклоні Патріярхові".

Хор „Кобзар виконав „Молитву" з опери „Купало" А.Вахнянина, і „Чом у скорботі єси, душе моя" Д. Бортнянського та грімким „Многоліттям" для Патріярха Йосифа закінчив концерт.

По концерті жінки з 11-го Відділу СУА і Патріярхального Т-ва влаштували скромне прийняття з чаєм і солодким для виконавців програми й гостей. Мгр Дарія Кузик, відома діячка патріярхального руху з Трентону, що була ініціяторкою оцих святкувань 90-річчя уродин Патріярха, зложила сердечну подяку усім за участь в концерті, а зокрема мистецьким ансамблям і гостям з Філядельфії, що поспішили з дружньою допомогою Трентонові.

Олександер Татомир

Плянується Літній курс української мови в Ню Полц

Ню Полц, Н.Й. (О.Б.). — Тут, у Стейтовому університеті Ню Йорку, відбудеться цього літа вперше курс української мови і літератури. Його заплановано на перші або останні два тижні в липні, тобто або від 28-го червня до 9-го липня, або від 12-го липня до 23-го липня, залежно від бажання зголошуваних курсантів і студентів, які мають подати, які два тижні вони воліють, виповняючи аплікацію про прийняття на курс.

Вже минулого літа в цьому коледжі були започатковані т зв. інтенсивні двотижневі курси европейських, близько-східніх і далеко-східніх мов, а цього літа буде в цю саму програму включений трикредитовий курс інтенсивного вивчення української мови й літератури на початковому й середньому рівні. Курс цей введено завдяки старанням д-ра Володимира Бакума, україніста, професора французької мови, літератури та методики навчання у цьому університеті.

Оплата за курс становить 175 дол. За три зараховані кредити — оплата 105 дол., але курсанти, які не зацікавлені дістати кредити, звільнені від плати цих 105 долярів. Для зголошених буде місце в гуртожитку, спеціяльно призначеному для студентів мов, за оплатою — 90 дол. (кімната для двох). Харчуватися можна на кемпусі; за їжу три рази на день оплата — 130 дол. Також є кухні для вживання курсантів, які самі собі воліють варити, за що не платиться нічого.

Зголошуватися на курс можуть всі: учні, студенти і дорослі, тобто особи у віці від 15 років і вгору. В справі аплікацій звертатися слід на адресу: Dr. Henry Urbanski, Chairman, Department of Foreign Languages, State University of New York, New Paltz, N.Y. 12561; тел.: (914) 257 - 2625.

Ця двотижнева програма має дати студентам знання мови прискореною швидкістю. Навчання в клясі включатиме 5 годин, обід з викладачем і дві години усної вправи, разом сім годин навчання денно. Студенти вивчатимуть мову по-можливості в природній атмосфері, чуючи і вправляючи її протягом довгих годин, як це звичайно буває в родинному колі. Навчання граматики тут є інтеґрально поєднане з розговірною мовою. Кожний курс має також у програмі спільну вечерю в т. зв. „етнічному ресторані" в околицях Ню Полц. Для студентів української мови запланований вечір на Союзівці, доїзд до якої з коледжу бере 20-25 хвилин.

Поруч із звичайними лекціями мов у цьому коледжі такі інтенсивні курси продовжуються, якщо є бажаючі студенти, теж під час року на „кінцях тижня", себто в п'ятницю, суботу і півдня в неділю.

Українська мова включена в літню програму перший раз, і від кількости зацікавлених курсом осіб буде залежати, чи вдасться утримати цей курс української мови тут. Закінчивши курс української мови, студенти, які цікавляться вивченням інших мов, можуть залишитися і на курси обраної іншої мови, серед яких є такі: арабська, китайська, англійська, французька, німецька, грецька, гебрейська, італійська, польська, російська, еспанська та їдіш. Інструкторами будуть проф. В. Бакум і Оксана Бакум.

Проф. В.Бакум у цьому коледжі викладає з 1963 року; він був довголітнім головою французького департаменту, керівником однорічної програми для студентів третього року навчання в Парижі. Професор є членом Сенату коледжу та кількох академічних комітетів. В українознавчій ділянці він працював на Курсах Українознавства на Союзівці і був їх керівником три роки; навчав кілька років у місцевій суботній Школі українознавства.

Оксана Бакум — тимчасовий викладач коледжу, викладала три роки на Курсах Українознавства на Союзівці мову, літературу та історію, і викладала ці самі предмети в суботній школі протягом чотирьох років. О. Бакум теж дала серію викладів з літератури на Курсах української культури на Союзівці, спонзорованих Відділом братської діяльности УНСоюзу минулого літа. Тепер О.Бакум працює над укладом щорічного стейтового іспиту з української мови т. зв. „Ню Йорк Ріджентс".